

ΡΩΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεια.

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Άθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έθνοκάρα
κι' έσται ήτοι έννοιάς
Συνομηνας θα δίχουμα
και 'στών Άθηνών τήν πόλιν
και εις τήν 'Ελλάδα όλην
Συνομηνί γιά κάθε χρόνο

— μόνον μιά φορά θα βγαίνη,
— κι' έπειτα πάλι καταλείπει,
— γατί λεπτά δέν ήχομα,
— και εις τήν άλλοπατρίν,
— δίχως νέμα κι' έντροπήν,
— ένωτα φράγμα είναι μόνον.

γιά τή είναι όμοια μέρη — ένωτα φράγμα και 'σώ χείρα.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινας συνομηνητής,
κι' όμοιος τόν παρ' δέν δίδει — θά τόν πάγ μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνομηνοί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή άέρα και τή μόρα — κάθε φύλλο μιά έκταρα.

Πέμπτη Μην και δεκάτη
και τραπέζια 'στό Παλάτι.

Πούτος τετρακόσια, δύο και τριάντα,
στόλοι Γάλλων, γλέντια, και πολλά συμπάντα.

Έν γάθμα Γαλλικόν,
πολύ σημαντικόν.

(Ο Φασουλής, μετά πομπής κι' ήχούντων πυροβόλων
είσργεται περιχαρής 'στον Γαλλικόν τόν στόλον,
όπου ο Ναύαρχος ο Βίν εις γάμμα τήν καλί
κι' έκίαινος τάπα γίνεται και τίτοιά τούς 'μιλί:)

Δίχως τίποτα να λίσ
έτσι μούχεται να κλαίω
και 'στον τοίχο να βρω
καθηνός Ρωμηού ξερό.

Φ.—

Έβίβα Γάλλοι,
μικροί μεγάλοι,
ίβίβα κι' όλοι
της γής οι στόλοι.

Τόση ζίστη άπ' τή μιά,
τό κουπόνι άπ' τήν άλλη,
μ' έκκαμαν 'Ιερμία,
μού θολόνουν τή κεφαλί.

Γαλλία βρόντα
μής 'στό νερά μας,
κλάψε τή φόντα
και τόν πρρά μας.

Ζήτω Ζήτω ή Γαλλία,
ή κλεινή 'Αιθαλία,
όπου θέληθ να μας σώση
και κουκουνιά θά μας δώση.

Βλίπω πάλι μί γαρά
'στού Φαλήρου τή νερά
τά μεγάλα σας βασιόλα
και μ' αυτά μί πιάνει τρέλλα.

Β'.

Τόκα μιά παραπάνω...
θά μού φύγη τή μαλαό...
έκλειστικά, τή χάνω...
έν είξίρω τι 'μιλό.

Γιά 'ότε τούς συμμάχους σας με μούτρα σαν λεμόνι,
'ότε κι' έμέ τόν φίλον σας, τόν πρώτον ψωφρλέον...
θανείστέ μες, σύμμαχου, έκίνο τή κουκούλι,
όπου ν' άγίσση τρείς φορές ο μάγας Νικολέον.

Δανείστέ μες, σύμμαχοι, να 'πώμε σ' όλοις βάρδα,
να βάλουμε 'στό στήθος μας μιά κόκκινη κουκάρδα.

κάθε ζουρλόν 'Αγγλόφωνα εις τὸ Δακρύ νὰ κλιθώμεν
καὶ τοῦ κυρίου Μοντολῶν τῆς καλτσας νὰ φιλήσωμα.

Δανείσατέ μας, συμμάχοι, ἑκίνο τὸ κουπόνι
ἔν τῆν Γαλλίαν θίλατε ὅτ' ἔλθῃμε νὰ πουθώμε,
νὰ γίνονται συναλλαγῆς μὲ τὸ ναπολεόν
καὶ τῆς στεριλνικῆς τῶν Τζῶν Μπουλ νὰ τῆς περιρροῦμεν.

Σεῖς εἶσθε πρῶτος σύμμαχοι κί' οὔτε παρὰ σας λείπει,
μὰς ἀγαπάτε πάντοτε σὺν εὐγενεῖς ἱππῶται,
κί' ὅταν νησιεύουσι οἱ Ρωμηρὶ σὰς πίνειν τὸση λύπη,
ποῦ καὶ κρασί δὲν πίνετε, μπόδ φαγί δὲν τρώτε.

'Ὅσο κί' ἂν κοπιᾶτε κί' ὅσο κί' ἂν προσπαθῆτε
τῆν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην σας νὰ κρύβετε μὲ τρόπον,
μὰ πάντα ὄχιως χρήματα καὶ οἰς μὰς βοηθεῖτε
κί' ἀνακουρίζετε πολὺ τὸν δοξαζέμεν τόπον.

Τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης μας δὲν ἐδουσαν οἱ χροῖνοι,
ἐγὼ φορῶ γιὰ πτὶ πατέ καὶ οἰς γιὰ κοκορίζεται...
εἶδικα, φίλοι σύμμαχοι, κί' ὅσο γιὰ τὸ κουπόνι
ξέρω πῶς θὰ τὸ ὤσατε, ἀλλὰ τὸ κἀντ' ἔτσι.

Μὰς θβάνει φίλους πάντοτε πιστοὺς νὰ μὰς θαρρῆτε
κί' ἂς μὴ φορῶ πρὸς χάριν σας μηδὲ παπούτσια τρύπια...
ξέρω πῶς τὸ κουπόνι μας ἐσεῖς θὰ μὰς τὸ βρῆτε,
ἀλλὰ μὰς χωρατεύετε μὲ Γαλλικὰ τερτίγια.

Πρῶτ' ἀπὸ σας ἱλιζόμεν κί' ἀπὸ τὸν οὐρανὸν,
ξέρω πῶς θὰ μὰς ὤσατε τὰ μῆσα πρὸς τὸ ζῆν,
κί' ἐμεῖς μὲ σας θὰ ὀσώμεν μὲ μὲρὰ ζωντανὰ
τῆς Δαχομῆς τῆς γνωστῆς τὸν μπίστην Βεγκανί.

Γαλλία κί' ἅγιος ὁ Θεός... αὐτὴ προστάτις ἦτο...
γιούχ τῶν 'Αγγλων, βρὲ παιδίκα, καὶ τῆς Γαλλίας ζῆτω...
ὄριστε! πῶς σας φαίνεται νὰ κάνουν τοὺς μεγαλοὺς
καὶ νὰ τολμῶν τὰ μούτρα των νὰ βάζουν μὲ τοὺς Γᾶλλους.

'Εγὼ τοὺς Γαλλοὺς ἀγαπῶ... τοὺς 'Αγγλοὺς νὰ τοὺς βράσω...
ναπολεόνι μάτμα μου, φυγγίμου ὀτὰ Πατήμα...
μηδὲ στεριλνικῆς ἰουτικας ποτὶ μου θὰ μοιρῶσω
ἂν μὲ φωνάζου ἐξασφα κομπάρο σὶ βαπτῆμα.

Πεταῖτε λεμονόκουπας ὀτοὺς 'Αγγλοὺς τοὺς χαλιῶδες...
ὅσο ἀξίζει μὲ Γαλλίς ἢ παντρεμῖν ἢ κέρη,
τύρλα μ'προστά τῆς νᾶχουσι τῆς Λόντρας ἢ Μυλλαιῶδες,
ποῦ Γαλλικὰ τσακιοκάρτα μμπούνται μὲ τὸ ζῆρι.

'Ὅσο τιμῶν τὸν Μοντολῶν οἱ Μαραθωνομάχοι
τόσο τὸν 'Αγγλον 'Εγερτων τὸν ἔχουν ὀτὸ στομάχι,
κί' ὅταν κυτῶ τὸν Μοντολῶν εἰς τέλογο μὲ μπότασις
νὰ λίγω Γᾶλλοις τί θὰ πῶ, νὰ τί θὰ πῶν ἱππῶταις.

Καὶ τοὺς Ρωμηροὺς καὶ τῆς Ρωμηραῖς πρελλαίνει καὶ σκληθῶνει
τῆς Γαλλικῆς καθέσθας του ἢ ντικατῆ χάρις.

κί' ἂν ἡ Γαλλία κἀλιστα μὰς ὄσητὸ τὸ κουπόνι
ἐγὼ θὰ γίνο τέλογο κί' αὐτοὺς ὁ καθέσθαρις.

Δώσατέ μας νὰ βασταζώμεν 'Αγαπὴ τὸ βαρὺ
εἰς τὸν ζουζικῆ Γλαδστονακ καὶ τὸν Σαλισβοῦρ...
γιὰ τῆς Φραντζῆζικῆς γάμουκα, γιὰ Μοντολῶν παθῶνω,
γιὰ τὸν Κερνὸ καὶ τὸν Τίραρ σίχλω τὴ γῆ καὶ μπαῖνω.

Μαζὶ μ' ἐμὲ τὸν Φασκουῆ 'Ελλάς πατρις μου κρεῖε;
ἀζῆτω τῶν Γᾶλλων ἢ Φερρῆ κί' Ἰουαννῆ φίλια...
πᾶρε μαχίρι δικοπο καὶ τῆν κερθὰ μου σράζε,
μὰ πρόσεχε μὴ κτυπηθῆς γιαντ' εἰς ἐκί, Γαλλία.

'Ὁ οἰς, ποῦ μὰς λατρεύετε μ' ἀγάπην ἀσπῶν,
ὅπου πρὸς σας κί' ὁ Βασιλῆς κί' ὁ Διμονῆς Ἰστράφην,
ποῦ μ' ἐξοδὰ σας κἀβάται τὸ χάμα τῶν Διελφῶν
κί' οἱ στόλοι σας δὲν ἄφρασαν μπακίρα σὶ σαράφην.

'Ὁ Γᾶλλοι, τί νὰ σας εἶπὼ καὶ τί νὰ σας μιλῶσω...
φουσατε τὰ πλεμόνια μας μὲ Γαλλικὸν ἀέρα,
κί' ὀλοι σταθῆτε γύρω μου νὰ σας γλυκοφιλήσω
ἐκί πού σας ἐφιλήσε κί' ἡ μάννα σας μὲ μῆρα.

Γ'

'Ὁ Μυλλόροδος ὁ καίμενος
στῆταιται συλλογιόμενος.
Σὺν λυσάριμο σκυλὶ
μ' οὐράσιματα καὶ θρήνους
θίλει νᾶθῆ κί' ἡ Βουλή
γιὰ νὰ βρῆ τοὺς ὑπευθίνους.

'Ὀλα σκούρα κί' ὀλα γράφι,
ὀλα γίρω κί' ὀλο κλάψα,
μὰ καὶ τούτων τὸν ἰρήφην
τὸν παράσφιζι ἢ κἀψα.

Δὲν ξέρω, φίλε Ναούραχι, ἂν μετ' αὐτοῦ γνωρίζεται,
ἀλλ' ὅμως οἱ παρακαλῶ νὰ μὴ τὸν συμριζεται.
'Ακόμη ναουρίζεται μ' οὐνερατα γλυκά,
ἀκόμη οὐνερίζεται πῶς πίνειν οὐνεκα,
καὶ πῶς ὁ Κόντες ἔρχεται γιμῶτος μὲ στεριλνὰ
καὶ παίζου 'μπρός καὶ πίσω του βρολιὰ καὶ μαντολίνα.

Εἰς τὴν ὑγεία του, Ναούραχι, μαζὶ μ' ἐμένα πίνε...
μ' ὀλο τὸ γκεμοτσάκιμα πάντα Μυλλόροδος εἶναι,
κί' ὀχι Μυλλόροδος μοναχὰ ὡσὰν ρεπάνι, ντούρος,
μὰ καὶ Σωτήρας ὀνοταος, τρικουβερταος καὶ ἰνιος,
κί' ὀσο κί' ἂν λέγωμε γι' αὐτὸν πῶς εἶν' 'Εγγλῆκος πούροθ,
ἀλλ' ὀμως ὀλὰ Γαλλικὰ μὰς τῶετριμα κί' ἐκίνοιο.

'Εκ τούτου συμπεριανεῖτε, ἀγαπῶτοι μου Γᾶλλοι,
ἢ Γαλλικῆ πολιτικῆ πῶς ὀγκωσι κεράφι,
ἀφοῦ κί' αὐτοὺς, ποῦ λίγεται δεξί τῶν 'Αγγλων σκέλος,
τῆν Γαλλικὴν πολιτικὴν ἰφῆμεσι ὀτὸ τέλος,

ή για να 'πω Ρωμαίικα μας τόκοψη κουμπούρι
κι' έχάθη με τὸ δάνειο κι' αὐτὸ τὸ κλεπούρι.

Και τώρα δαιμονίζεται κι' ἀρπίζει και θυώνει
γιατὶ καλεῖ ὁ Μοντολὸν σὲ γέιμα τὸ Λεμόνι,
ἀλλὰ κι' ὁ Δρόδος νηστικός 'στὸ σπῆτι του δὲν στέκει,
γιὰ πείσμα δι' τοῦ Λεμονῆ και τῆς παρίας ὄλης
τρώει κι' αὐτὸς 'στὸν Ἑγύπτου Ἑγγλίτικο μπιρτέκι
κι' ἀρχίζει σχολία σοφὰ ἢ μακαρία πόλις.

'Ἄλλ' ὅμως μὴ μυγιάζεθε, ἀγαπητοὶ Φραντζέζοι,
γιατ' ἦτον ἀνεπίσημο τοῦ Ἄγγλου τὸ τραπέζι.
Ὁ σιρ Μάξ Μύλλερ δηλαδή, Ἑλληνοστῆς σοφός,
κι' ἀπὸ τὸ βέρος τῆς σπουδῆς ὀλίγον κεκυρώς,
μὲ τὸν Τρικοῦνη μίλησε μετὰ σοφίας τόσος
γιὰ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς ἰδικῆς μας γλώσσης.

Τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ἔφεραν τὸ τελευταῖο φρούτο
ἐκίφθησαν μὲ σοβαρὰ πῶς θὰ λυθῆ και τοῦτο,
ἦτον ἀν πρέπει και γι' αὐτὸ χαρτί νὰ θυσιάζωμε
κι' ἂν εἰς τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ ψωροκατσούλικο
συμφέρι μὲ τὰ χρέη μας ν' ἀναδιπλασιαζώμε
τὸν κάθε παρακείμενο και τὸν ὑπεραντιτικό.

Μόνον γιὰ τοῦτο μίλησαν κι' οἱ δύο τῶν ἐκεί
κι' οὐτ' ἔγινε συζήτηση γιὰ μὰς πολιτικῆ,
ὅμως αὐτὰ τὰ γέιματα τῶν φίλων Προεδρευτῶν,
ποὺ πῆν και τῶν οἱ Σύμβουλοι μ' ἐπίσημον βιλλὰδα,
ἔχῃπτου και τὰ πνεύματα πεινῶντων πολιτῶν
κι' εἰς Ἀγγλικὴν και Γαλλικὴν χωρίζου τὴν Ἑλλάδα.

Δ.

'Ἄν ἐρωτῆς τί γίνεται και τοῦ Μωρρᾶ ὁ γέρος
'στὸν τόσο φιλογαλλισμὸ κανίνας δὲν τὸν φθάνει,
δὲν εἶναι πᾶς Γερμανός, ἀλλ' εἶναι Γάλλος βέρος,
κι' ὄλ' ἡ Γαλλία κρέμεται 'σ' αὐτὸν τὸν Διληγμάνη.

'Εκείνος ὁ βρυγόμενος τῆς Γερμανίας λίων
ἐγρίσθ' εἰς ἄλλην ἐποχὴν και μέγας Ναπολέον.
Αὐτὸς ἀγάπης ἦνοις ἀκίαντων πηγῆ,
ἀκόμη δι' ἑτῆς Καρκαλοῦς τὴν δοξαζόμενην γῆν,
ὅπου τὴν συνεκλόνησεν ὁ Θεοδώρης παρλιάρου,
'βρίσκου κομμάτια σημαῖων και Γαλλικῶν λαβάρου.

'Εγκύψετε 'στῆς Καρκαλοῦς τὴν νίκαι ἱστορίαν
κι' ἄλλοζ' ἀνεὰν φωνάζετε και μεθ' ἡμῶν χαρῆτε,
κι' ἂν πάλιν ἀναστήσετε τὴν Αὐτοκρατορίαν
τὸν μέγαν Ναπολέοντα ἰδῶ θὰ τὸν εὐρῆτε.

'Εβίβα τῶν Σωτήρων μας, τῶν φιλο-Ἀγγλογάλλων,
πέρα τὸν ἕνα δηλαδή και κύπετα τὸν 'στὸν ἄλλον.
Τὸ Σύνταγμα γιὰ τὸ θεὸ μὴ βρίζη και μὴ σταῆν,
κι' ἂν μὴ σαράντα σήμερα κοστίζουν τὰ κρομμύδια,
ἀλλ' ἂν κανεὶς τὸ Σύνταγμα τοῦ μῆθη νὰ παρῆξη
ἄλλοίμοιο του, Ναυαρχῆ, τὸν τῶνε μακρὰ φίλια.

Κι' οἱ δύο τοῦ Συντάγματος ἀκοίμητοι φρουροὶ
και μὲ τὴν νομιμότητα ὁ κόμος ἀπορεῖ,
και τώρα ποὺ τὰ σὺμβόλια και λαβάρου τὸν βλίσκου
τοῦ γένους σρουγαρόπανα, ποῶς δὲν ἐπιτρέπου

κι' ὁ γέρο-Σωτηρόπουλος Σωτήρας νὰ φουτώσῃ
καὶ μὴ τὸν Ράλλη νὰ δειθῇ καὶ κόμμα νὰ σκαρώσῃ.

Οἱ δὲοὶ μᾶς εἶναι ἀρετοὶ, καὶ νοὺς καὶ σῶμα φρίττει
ἀν' ἄλλοις ὅτῃ μὲση μὴ τοὺς δὲοι κι' ἄλλοι Σωτήρας τρεῖς.
Θάρρῳ πῶς φθάνει ὅτῃ χρῆσαις τοῦ γένους ἱστορίας
διὸ Σωτήρων τόνομα μονάχα νὰ γραφῇ.
καὶ τόσο πᾶ μπουχτίσαμε μ' αὐταῖς τρεῖς σωτηρίας,
ποῦ δίνουμε τῆ σκέυξῃ μας γιὰ μὴ καταστρῆ.

'Εβίθα των... κατὰλευκι κι' ἀγνοὶ καθὼς τοὺς κρῖνους
φέρουν Συναγματικῶς νὰ βροῦν τοὺς ὑπεύθυνους,
κι' ἂν τὰρα τὸ Ρωμαϊκὸ κατῆγνῃς κερτίς
κι' ὑπόγονται πολλῶν εἰδῶν νὰ μᾶς θηρίουν πείνας,
γιὰ τοῦτο, φίλε Ναύαρχε, ἔμορπει ἐστὶ νὰ φταίει,
μῶνον αὐτοὶ γιὰ τίποτα ὑπεύθυνοι δὲν εἶναι.

'Εβίθα μία, δύο, τρεῖς, ἀγαπητοὶ μου Γάλλοι,
δεχθῆτε τὸ προσκίνημα τοῦ καθενοῦ Ρωμοῦ...
καὶ σεις ὅτῃ σωτηρίας μας γλιτώνετε τὸ γάλλο,
τώρα σὲ ἄλλο θάχωμα καὶ κρίσι τοῦ φομιού.

Γιὰ πῆς μου ὅτῃν φίλια μας, ἐσεῖς οἱ Φράγκ' ἰππῶτα
ἀλήθεια εἶναι, Ναύαρχε, πῶς τὰ ποτικὰ πρώτῃ;
Μὴ βασανίζεις καὶ γι' αὐτὸ μεγάλη συλλογὴ
κι' ἂν συνετίξαιμι κι' ἡμεῖς εἰκίνο τὸ φαγί,
ὅτῃν διαφόρων κρίσεων τοὺς χρόνους τοὺς κακοὺς
θὰ τρώγαμε τοῦ Κεντρικοῦ τοῦ τόσου ποτικῶς.

'Εβίθα, φίλε Ναύαρχε... δὲν ζεῖρες ἐκεῖ πέρα
τὶ ποτικὸ ὅτῃν κάσσαις τοῦ καλοθερμῆμῃνι τρέχουν...
ἔμορποιε νὰ σὰς κάνομα τραπῆς καθε μῆρα
κι' οἱ ποτικὸι μας τελειομὸ ποτὶ τὸν νὰ μὴ ἔχουν.
Ψυχὴ μου τί παχίσαιρε!... ψυχὴ μου τί βαρβάτε!...
νὰ σοῦ χαλάσουν εἰμποροῦν γιὰ μὴ στιγμὴ κριθβάτι.

Ἄν ἔπῃραν οἱ δαναῖσται ποτικῆμα γιὰ κουπόνη
τοῦ Ράλλη καὶ τοῦ Λεμονῆ θὰ ὀμαθῆσαν οἱ πόνει,
κι' ἂν πῆν ὅτῃν τέρμα φθάσωμε τῆς πεινας τῆς μαιραιας
ἰσωνιθίξαιμι κι' ἡμεῖς τοῦ ποτικῶ τοῦ κρίας,
τότε κι' ἐγὼ θὰ φῶνα καὶ μὴ τὸν Σωτήρα
πῶς ἡ Ἑλλάς πρόφῃσαι νὰ ζεῖξῃ χαρακτήρα.

'Εβίθα, φίλε Ναύαρχε, ἀγάπη μου χρυσή...
νὰ σὲ φίλῃσω τρεῖς φοραῖς καὶ φίλε με καὶ σοῦ...
πάλι καλῶς μὲ βῆρακα, πάλι καλῶς σὰς βῆρακα.
Γάλλια μου, καρδούλα μου, σὰν λίγα τόνομα σοῦ,
εἶδος τὰ δὲο τὰ γέιλῃ μου κολλοῦν ἀπὸ τῆ γλύκα
καὶ τὸ κουπόνη λησμονεῖ σὰν καθωμῆσι σιμά σοῦ.

'Εβίθα, φίλε Ναύαρχε, καὶ ὄχιως νὰ ντραπῆς
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ πῆς τὸν Κερῶ νὰ πῆς,
πῆν τῆς Ἑλλάδος ἡ τιμὴ κομφῆ κατανήσῃ,
γιὰ τὸ τοκομῆριό κι' εἰκίνο νὰ φροντισῇ.

'Εβίθα δώδεκα φοραῖς, ἀγαπημίνοι Γάλλοι...
καλὰ μᾶς τὸν γλιτώνει τὸν Βασιλῆμα πάλι,
τὸν Γεώργιο τὸν λείνῃτῃ μακ, τὸν πρώτο μουσαφῆρ,
κι' ἂν οἱ Ρωμοὶ φαμιλικῶς ἄπρωχτήκαν ὅτῃν γερῆ,
κι' ἔχασαν κι' ἐγχολιάζαν μὴ πεινασῆμα χῶστα
τῆς δυναταῖς σὰς κανονιαῖς καὶ τὰκρῆβῃ σὰς φῶτα.

Ε΄.

Ἄλλὰ τί βλίπω, Ναύαρχε... πατῆρς μου, τὰ κορόδωνε...
ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντοπούλου σιμόνι πῆς τὸν στόλον,
κι' ὁ σοβαρὸς ἀρχιερῆς τῆς παλαιῆς Δωδωνῆς,
ὁ Καραπάνος δηλαδῆ, ὁ κορυφαῖος ὄλων.

Καὶ τοῦτ' οἱ δὲο ὑπόγονται νὰ φέρουν θεραπείαν
ὅτῃς νόσου τὸν ντελικὸ καὶ τὸν παροῦσῃμα,
ὅπου τῆν λέγουσιν πῶγιμῆνι ἢ καὶ χρωκοπῆιν,
εἰκίνο δειυθῆτην κι' αὐτοὶ συμβεβῆσῃμα.

'Εγὼ δ' ὁ πάντων συχατος ἀσὸς καὶ πατριώτης,
ὅπου μιλῶ πολὺ συχνὰ τὴν καθωμιλημίην,
ἀπλῶς τῆν λέγω, Ναύαρχε, μουρλουζαρία πρώτῃ,
καὶ ζῆνω τῆν γαστέρα μου, κινῶς παραδασῆμῃν.

Ἦ! νάτους νάτους... ἔρχονται... μόλις τοὺς ὄης δὲ φρίξῃς
βατοῦν δαυλοῖς ὅτῃν χεῖρα των γιὰ βόταναι καὶ χῆρτα...
μὴ πῆς τιμῆν των κανονιαῖς καὶ μπακαριαῖς ρίζῃς...
θὰ πάρῃ μόνῃ τῆς φωτιῆς ἢ καθε μπουκαπόρτα...
Καθε κανόνι, Ναύαρχε, τῆ φάσσα των γωμῆσι...
κι' ὅπου πατῆρ τὸ ποῦ των μαροῦτι μὴ μῆριξῃ.

Ἰσοὶ σιμόνους... βροντᾶ κι' ἀστράφτει...
ὁ πόντος καίει, τὸ κῆμ' ἔναρπει...
καὶ βλίπω μῆσα ὅτῃς μαυραῖς φλογαῖς
φωτιᾶς μεγάλης, κομῆχαλῆσῃμα,
πολλοὺς Σωτήρας, ὅπου τῆς βόγαις
ἐπιπλιζαν πτωχῆς βυῖσῃμα.

Πᾶνε Κορόνια, πᾶνε κι' Ἑληαῖς...
ἀκούω κλάμαμα μαζί μὴ γέλοισα...
ὄδῃσαι κινουραῖς, ὄδῃσαι παλῃσαι...
ὄλα σκουπίδια, ὄλα κευρίλια.

Εἶναι, ἔβίθα!...
σεισῆμας ὅτῃν Θήβῃ.

Βάστα με, Γάλλε, νὰ σὲ βατώ...
παντοῦ δονῆσαι, παντοῦ φωτιᾶς...
ὦ Ναύαρχε μου, σ' εὐχαριστῶ...
καὶ τὰρα δειξὼ δὲο τρεῖς μυτιᾶς.

(Ὁ Πιτ σιμόνι γλαστός κρατῶν τὸν Καραπάνον
κι' ὁ Βιν κινῆσαι καὶ τοὺς δὲο χωρὶς νὰ βγαλῆ ἄνω,
καὶ πῆν ἀκόμῃ ν' ἀνεῖθῃ ὅτῃν Ναύαρχε ἀπῶν
ἢ μπουκαπόρταῖς μόνῃς των ἀμῆσαις πῆρουν φοκο,
καὶ μῆμα καὶ μῆμα ἢ κανονιαῖς καὶ μῆμα καὶ μῆμα
καὶ πῆν ὅτῃν φροντῆ συζῆλα των Γάλλων τὰ βασιλῆμα)